

عنوان مقاله:

هم آمیزی نظام های دانش مدرن و بومی برای نیل به توسعه پایدار

محل انتشار:

سومین کنگره علوم ترویج و آموزش کشاورزی (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

داود محمدی - مدرس دانشکده اقتصاد و توسعه کشاورزی دانشگاه تهران

محسن درویشی - دانشجوی کارشناسی ترویج و آموزش کشاورزی

خلاصه مقاله:

با ظهور اقتصاد دانش محور جهانی، توانایی یک کشور برای ایجاد و تحرک بخشیدن به سرمایه دانشی، به اندازه دسترسی به سرمایه های فیزیکی و مالی برای رسیدن به توسعه پایدار ضروری می باشد. مؤلفه اصلی نظام دانشی هر کشور دانش بومی آن می باشد. دانش بومی هر منطقه شامل مهارت ها، تجارب، بینش و بصیرت مردم آن منطقه برای بهبود و ایجاد معیشت پایدار م یباشد. دانش بومی سرمایه اجتماعی فقرا می باشد و دارایی عمده آنان در تقلای حیات، تولید غذا و سرپناه و توانایی کنترل آنان برای زندگی می باشد. دانش بومی پایه و اساس اطلاعاتی جوامع می باشد که ارتباطات و تصمیم گیری را در بین افراد جوامع تسهیل می کند. نظام های دانش بومی پویا بوده و به طور مداوم تحت تأثیر خلاقیت و تجارب افراد داخل جوامع و همچنین تماس با نظا مه های بیرونی قرار م یگیرد. امروزه دانش بومی بسیاری از مناطق در مقیاس جهانی به دلیل تغییرات زیست محیطی و نیز مواجه با تغییرات سریع اقتصادی - سیاسی و فرهنگی در حال از بین رفتن می باشد. با توجه به اهمیت دانش بومی در فرایند توسعه پایدار، هنوز به طور کامل به آن توجه نمیشود. رهیافت ها و نظری ههایی که در فرایند توسعه به کار می روند، عمدتاً به انتقال فناوری از مناطق پیشرفته توجه دارند و این امر باعث چشم پوشی از پتانسیل های موجود در تجربیات و دانش افراد محلی م یشود. در این مقاله پس از مطالعات کتابخانه ی و بررسی های اینترنتی، اهمیت دانش بومی در توسعه پایدار محلی و هم آمیزی دانش بومی با دانش مدرن بحث خواهد شد

کلمات کلیدی:

دانش بومی، دانش مدرن، ترویج کشاورزی، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/131931>

